

LENS-BASED MEDIA

ZO 10 SEP T/M ZO 12 NOV 2023

WENDY LEYTEN

After the flood

14-07-2021 was geen gewone zomerdag. Het was een dag met een extreme regenval, vooral Hoog-België werd zwaar getroffen. Rivieren traden buiten hun oevers, het water galmde door de straten. Een gigantisch gebied stond onder water.

Na de watersnood heeft Wendy Leyten geld ingezameld en is ze naar de Vesdervallei gereden met een auto vol hulpgoederen. De wanhoop was enorm. Overal modder en rommel. Geen gas, geen elektriciteit, geen stromend water.

Kort daarop ging ze terug, ditmaal met haar fototoestel. Om de situatie in beeld te brengen. Om de verhalen te vertellen die zich afspeelde na de ramp. Opdat deze ramp niet vergeten wordt.

BIOGRAFIE

Sinds haar prille jeugd is Wendy Leyten (37) gepassioneerd door fotografie. Na haar studies fotografie in Mechelen specialiseerde ze zich verder als natuurfotograaf. Later ging haar aandacht vooral naar events en portretten. Tussendoor werkte ze ook als spoedverpleegkundige.

Beeld en zorg brachten haar in de zomer van 2021 naar de watersnood in Wallonië, eerst om te helpen, dan om vast te leggen.

Wendy is een fotografe met een opmerkelijk oog voor detail & mystiek. Vooral dit laatste is vaak terug te vinden in haar werk. De toeschouwer wordt aangezet tot het oplossen van het mystieke gegeven of op een dwaalspoor gezet, waardoor de mens zijn fantasie de vrije loop kan laten gaan.

■

WENDYLEYTEN.BE

contact@wendyleyten.be

WINNARES NATIONAL GEOGRAPHIC FOTOWEDSTRIJD 2022, CATEGORIE MENS

In 2022 won ze de National Geographic Fotowedstrijd (10.000 inzendingen) in de categorie Mens. Haar foto van pastoor Michel Minon in het Waalse dorpje Prayon, dat vorige zomer zwaar werd geteisterd door de overstromingen in ons land, werd gekozen uit meer dan tienduizend internationale inzendingen.

Een sterk natuurlijk, fotografisch moment. Het is een beeld dat een verhaal vertelt. In eerste instantie is het een klassieke fotografiestijl, vervolgens duurt het even voordat het besef indaalt van wat er aan de hand is. Dat zie je vanaf het moment dat je de stippen eens goed gaat bekijken. Hier zit sterke compositie in, de lijnen zijn sterk en daarnaast heeft het verhaal impact.

-

COMMENTAAR JURY

GESPREK

Een foto die uit meer dan tienduizend inzendingen wordt gekozen als mooiste foto van 2022, hoe voelt dat?

“Dat is natuurlijk een fantastisch gevoel. En uiteraard compleet onverwacht. Ik was zeer tevreden over deze foto, dat wel. Die sprong er voor mij wel uit. Maar dan als winnaar gekozen worden, dat is nog iets anders. Maar ik ben zeer blij met de aandacht die de foto nu krijgt.”

Vertel eens, wat zien we op de foto?

“De foto is genomen in de weken na de watersnood in Wallonië. Je ziet een pastoor uit Prayon, een klein dorpje tussen Chaudfontaine en Pepinster. Hij zit aan een houten tafel in zijn kamertje. De zwarte stippen tonen de schimmel op de muren, als gevolg van de overstroming. Die stippen in combinatie met zijn blik, de gevouwen handen, de beelden op de schouw, de boeken... Het verhaal is compleet. Je voelt als het ware de ontreddering maar je weet ook dat hij dankbaar is dat hij de ramp heeft overleefd.”

Hoe ben je in Prayon terechtgekomen?

“Na de watersnood heb ik getracht om wat geld in te zamelen en ben ik naar ginder gereden, de wagen volgestouwd met kleding, eten en poetsgerief. We zien wel, dacht ik.

Wat ik daar zag, tartte alle verbeelding. Zoveel miserie op anderhalf uur van bij mij thuis. Overal modder en rommel. Mensen hebben letterlijk hun auto's en inboedels door de straten zien drijven. De wanhoop was enorm. Geen gas, geen elektriciteit, geen stromend water. Sommige huizen volledig afgesloten door kapotte wegen of ingestorte bruggen. Het leek een onmogelijke opdracht, en dat was het eigenlijk ook. Ik heb geholpen waar ik kon, mee taken gecoördineerd, vrijwilligers op de been gebracht. Mijn ervaring op de spoedafdeling heeft me toen zeker geholpen.

Maar ik ben al vrij snel terug naar huis gekomen. Ik had een fototoestel nodig. Ik wou dit op beeld vastleggen. Deze ramp mag niet vergeten worden, dacht ik.

Het deed me pijn dat wij in Vlaanderen eens even moesten slikken bij het zien van die beelden maar daarna gewoon overgingen tot de orde van de dag. Dat is de logica zelve maar als je

de miserie daar zag deed dat wel pijn. Vandaar deze reportage. Maar eigenlijk had deze foto nooit genomen mogen worden. Want dit wens je niemand toe.”

Hoe is de toestand op dit moment?

“Eerlijk gezegd nog altijd schrijnend. Toch op veel plaatsen. Ik ben recent opnieuw naar Prayon gereden voor een nieuwe reportage. Dan zie je dat er nog altijd veel werk is. Wekelijks zijn hier nog steeds vrijwilligers op de been.

De inwoners daar voelen zich echt wel in de steek gelaten. Door de overheid, door de verzekeringsmaatschappijen, noem maar op. Sommige bewoners trekken nu pas terug naar hun woning.

Veel mensen hebben trauma's opgelopen. Vrijwilligers krijgen hysterische telefoontjes van inwoners, gewoon omdat het even regent. Heel wat mensen die van pure miserie uit het leven zijn gestapt.

Aan de andere kant is de verbondenheid en de betrokkenheid van de vrijwilligers hartverwarmend. Zo heb ik nog regelmatig contact met Team Eclairs. Dat is een groep van vrijwilligers in Prayon. Ze noemden zich eerst Team Fantastique. Zij zorgden in die eerste weken onder andere voor eten en

drinken maar hebben daarnaast bergen werk verzet bij de opruiming. En nog steeds. Op een gegeven moment ging één van de leden voor een dessert zorgen, hij had eclairs bij, soezen dus. Sindsdien heten ze Team Eclairs. In totaal zijn ze met 125 vrijwilligers ongeveer. Op een gegeven moment hadden ze het straatnaambordje bij hun uitvalsbasis overplakt met een sticker van Rue Team Eclairs. De koeriers begrepen het niet altijd. (lacht) Maar het toont wel de verbondenheid van de vrijwilligers aan.”

meer lens-based media
[CCHA.BE/LENSBASEDMEDIA](https://ccha.be/lensbasedmedia)